

Warszawa, dnia 25 maja 2021 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZIL.420.38.2020.KB.10

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2020 r., poz. 256, ze zm.), dalej *Kpa*, w związku z art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. z 2021 r., poz. 247), dalej *ustawa o oś*, po rozpatrzeniu odwołania [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] z dnia 13 listopada 2020 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 23 października 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.17, zmieniającej ostateczną decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 10 czerwca 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.23.2019.NH.52, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *opracowaniu kompleksowej dokumentacji projektowej na rozbudowę drogi powiatowej na przedłużeniu ul. Warszawskiej wraz z przebudową sieci kolidujących oraz uzyskaniem wszelkich niezbędnych decyzji administracyjnych (w tym decyzji ZRID) w ramach zadania pn.: „Rozbudowa drogi powiatowej na przedłużeniu ul. Warszawskiej”*,

utrzymuję zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie, dalej *RDOŚ w Rzeszowie*, działając na podstawie wniosku pełnomocnika Prezydenta Miasta Rzeszowa – [REDAKTOWANE] z dnia 13 sierpnia 2020 r., cytowaną w sentencji decyzją z dnia 23 października 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.17, zmienił decyzję własną z dnia 10 czerwca 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.23.2019.NH.52, o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia. Wnioskowana przez pełnomocnika inwestora zmiana decyzji RDOŚ w Rzeszowie z dnia 10

czerwca 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.23.2019.NH.52, o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia, dotyczyła rezygnacji z wykonania jednego z ekranów akustycznych – oznaczonego nr E3, projektowanego po lewej stronie ul. Warszawskiej od km ok. 0+380 do km ok. 0+416, który stanowić miał zabezpieczenie budynku mieszkalnego znajdującego się na działce o nr ewidencyjnym ■■■, obręb 226 Miłocin – św. Huberta. Rezygnacja z ww. ekranu podyktowana została rozbiórką powyższego budynku mieszkalnego.

Dla przedmiotowego przedsięwzięcia, zarówno podczas postępowania zakończonego wydaniem decyzji zmieniającej z dnia 10 czerwca 2020 r., jak i podczas postępowania zakończonego wydaniem skarżonej decyzji, nie stwierdzono potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Wydanie decyzji zmieniającej z dnia 23 października 2020 r. poprzedzone zostało uzyskaniem wymaganych art. 64 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy oś opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Rzeszowie oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Krośnie, dotyczących potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Oba ww. organy stwierdziły brak potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko. W związku z powyższym, nie wystąpiła konieczność zapewnienia udziału społeczeństwa, o którym mówi art. 79 ust. 1 ww. ustawy.

Odwołanie od powyższej decyzji do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, pismem z dnia 13 listopada 2020 r. wnieśli ■■■■■■■■■■ oraz ■■■■■■■■■■. Zgodnie z art. 127 § 1 Kpa, od decyzji wydanej w pierwszej instancji prawo wniesienia odwołania służy stronie. Skarżącym, z tytułu posiadania praw własności do nieruchomości znajdującej się w zasięgu oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia – działka o nr. ewidencyjnym ■■■, położonej w Rzeszowie, obręb nr 226 Miłocin – Św. Huberta, przysługuje status stron postępowania zakończonego wydaniem kwestionowanej decyzji. Odwołanie wniesiono z zachowaniem ustawowego terminu.

Działając na podstawie art. 131 Kpa, RDOŚ w Rzeszowie obwieszczeniem z dnia 23 listopada 2020 r., znak: WOO-II.420.221.2018.BZ.22, zawiadomił strony postępowania o wniesieniu odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz o przekazaniu akt sprawy Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska jako organowi II instancji. Obwieszczenie zostało umieszczone na tablicach ogłoszeń w RDOŚ w Rzeszowie, Urzędzie Gminy Trzebownisko, Urzędzie Miasta Rzeszowa, a także na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej każdego z wymienionych organów.

W odwołaniu z dnia 13 listopada 2020 r. podniesiono następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 7 Kpa, poprzez niepodjęcie w postępowaniu w sprawie ww. decyzji wszelkich niezbędnych działań koniecznych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz

- załatwienia sprawy z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli - zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej;
2. naruszenie art. 37 ustawy ooś, poprzez brak odniesienia się przez organ I instancji do zaistniałej sytuacji ogłoszenia stanu pandemii w kraju;
  3. naruszenie art. 8 Kpa, ponieważ organy nie prowadziły postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej;
  4. naruszenie art. 9 Kpa, poprzez brak należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które miały wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego;
  5. naruszenie art. 10 § 1 Kpa, poprzez niezapewnienie stronom (w szczególności stronie społecznej) czynnego udziału w każdym stadium postępowania przez organ prowadzący postępowanie;
  6. dokonanie przez inwestora zmiany lokalizacji przystanku autobusowego, tj. jego przesunięcia z początku działki należącej do skarżących, na środek działki – naprzeciwko domu. Powyższa zmiana będzie skutkować uciążliwościami związanymi z bliską lokalizacją przystanku oraz przekroczeniem norm wartości poziomu hałasu na ww. nieruchomości;
  7. przeprowadzona analiza akustyczna zawiera rozbieżności, mianowicie dane wejściowe, obrazujące przebieg izolinii, zawierają błędy. Pomiaru zostały wykonane w odległości od obecnego pasa jezdni, bez uwzględnienia projektowanego pasa;
  8. przekroczone zostaną normy hałasu oraz emisji spalin, co wpłynie negatywnie na środowisko i zdrowie skarżących;
  9. długość zaprojektowanych ekranów akustycznych i ich wysokość przedstawiona w dokumentacji, z którą skarżący zapoznali się w Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Rzeszowie w dniu 12 listopada 2020 r. jest rozbieżna z dokumentacją, która została przedstawiona przez Miejski Zarząd Dróg, co powoduje wątpliwości dotyczące poprawności obliczeń zawartych w analizie. Co więcej, ekrany akustyczne o wysokości 4,2 m nie wystarczą do wytłumienia hałasu przy nieruchomości budynkowej skarżących, ze względu na jej wysokość;
  10. dokumentacja udostępniona w dniu 12 listopada 2020 r. (w siedzibie RDOŚ w Rzeszowie) uwzględniała pomiary hałasu, wykonane dla projektu przystanku autobusowego zlokalizowanego na początku działki skarżących, nie naprzeciwko nieruchomości budynkowej;

11. w dokumentacji sprawy brak jest informacji o drganiach i wibracjach, wywoływanych przez planowaną inwestycję. W związku z tym, skarżący obawiają się negatywnego wpływu drgań na konstrukcję budynku, znajdującego się na ich nieruchomości;
12. w związku z ogłoszeniem 20 marca 2020 r. stanu pandemii w całym kraju, skarżący nie mieli możliwości zapoznania się z dokumentacją co do zebranych dowodów, planów i projektów przedmiotowej inwestycji. Podtrzymują, że urzędy (tj. RDOŚ w Rzeszowie) w tym czasie nie przyjmowały stron, ponadto kontakt był ograniczony z powodu panującej pandemii. Nadmieniono, iż na omawianym terenie mieszkają ludzie starsi, którzy nie korzystają z komputerów, Internetu i uznają jedynie korespondencję w formie papierowej lub wizytę w urzędzie w celu załatwienia sprawy.

Skarżący wnoszą o uchylenie ww. decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska ustalił i zważył, co następuje.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego w tym m.in. wniosku o zmianę decyzji środowiskowej, zaktualizowanej o projektowaną zmianę karty informacyjnej przedsięwzięcia dołączonej do wniosku z dnia 13 sierpnia 2020 r. oraz treści zaskarżonej decyzji. W toku postępowania odwoławczego organ II instancji rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych, wnikliwie badając poprawność postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji.

Organ II instancji, rozpatrując przedmiotową sprawę oparł się na materiale dowodowym zebranych w trakcie postępowania organu I instancji. Dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż wnoszący odwołanie są właścicielami nieruchomości o nr ewidencyjnym [REDAKTOWANE], obręb 226 Miłocin – św. Huberta, która znajduje się poza zakresem objętym zmianą decyzji. Nieruchomość odwołujących się objęta była zakresem pierwotnego postępowania zakończonego wydaniem przez RDOŚ w Rzeszowie decyzji o środowiskowych uwarunkowanych w dniu 10 czerwca 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.23.2019.NH.52.

Dokonana zmiana ww. decyzji polegała wyłącznie na rezygnacji z wykonania jednego z ekranów akustycznych – oznaczonego nr E3, który został zaprojektowany po lewej stronie ul. Warszawskiej od km ok. 0+380 do km ok. 0+416 i stanowić miał zabezpieczenie budynku

mieszkalnego znajdującego się na działce o nr ewidencyjnym ■■■, obręb 226 Miłocin – św. Huberta. Rezygnacja z ww. ekranu jest efektem rozbiórki powyższego budynku mieszkalnego, a co za tym idzie, brak jest obiektu, względem którego konieczne jest zapewnienie ochrony akustycznej.

W myśl art. 155 Kpa *decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.* W ustawie oos, przepisem dotyczącym zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest art. 87, stanowiący, że *przepisy niniejszego działu oraz działu VI stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepis art. 155 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem, że zgodę wyraża wyłącznie strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na którego została przeniesiona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach.*

Zgodnie z brzmieniem art. 155 Kpa organ administracji publicznej może zmienić decyzję ostateczną, jeżeli łącznie zostały spełnione trzy przesłanki. Pierwsza z nich dotyczy zgody strony na zmianę decyzji. W przedmiotowej sprawie, ze względu na to, że mamy do czynienia z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, dla której przepis szczególny przewiduje specjalny reżim prawny, zgodę wyraża wyłącznie strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji (art. 87 ustawy oos). Druga z przesłanek ma charakter negatywny, tj. nie może istnieć przepis prawny, który sprzeciwia się zmianie decyzji. Ostatni z warunków został sformułowany w następujący sposób: *za zmianą decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony.* W orzecznictwie podkreśla się, że „słuszny interes strony” powinien być rozumiany jako interes prawny, który nie jest sprzeczny z interesem społecznym.

Zgodnie z orzeczeniami sądów, zasadnicza różnica między decyzją środowiskową a decyzją o jej zmianie sprowadza się do przedmiotu postępowania, który w sprawie zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie ograniczony do tego, co jest zmieniane w zakresie lub sposobie realizacji przedsięwzięcia i analizy wpływu tych zmian na całość oddziaływań generowanych przez przedsięwzięcie, a nie całość przedsięwzięcia (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 4 października 2019 r., sygn.. akt II SA/Łd 458/19).

Mając na uwadze powyższe, podkreślenia wymaga, że zmiana polega na likwidacji ekranu akustycznego oznaczonego nr E3 o długości ok 36 m, zaplanowanego na odcinku od km ok. 0+380 do ok. 0+416 ulicy Warszawskiej.

Zgodnie z obowiązującą wykładnią oraz orzecznictwem, zakres niniejszego postępowania odwoławczego ogranicza się do zakresu przedmiotowej zmiany, a także idących za tym zmian oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. Powyższe potwierdza wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn.. akt: I GSK 959/20: *Postępowanie prowadzone na podstawie art. 155 Kpa jest postępowaniem odrębnym w stosunku do tego, w którym zapadła weryfikowana decyzja ostateczna, jednak toczy się w tej samej z materialnoprawnego punktu widzenia, sprawie administracyjnej, w której toczyło się postępowanie pierwotne i nie może zmierzać do ponownego merytorycznego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją ostateczną.*

Ponadto, należy dodać, że decyzja zmieniająca nie jest decyzją samodzielną, mogącą funkcjonować w oderwaniu od decyzji pierwotnej. Nie zawiera ona ustaleń w zakresie wszystkich obligatoryjnych wymagań i warunków decyzji środowiskowej, a jedynie zmienia część z tych ustaleń. Z samej bowiem istoty decyzja zmieniająca ma charakter akcesoryjny wobec decyzji pierwotnej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 lipca 2019 r., sygn., akt: II OSK 1652/18).

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu z dnia 13 listopada 2020 r., GDOŚ wyjaśnia, co następuje.

Ad. 6, 7, 8, 9, 10 oraz 11.

Odnosząc się do wskazanych zarzutów skarżących, należy podkreślić, że nie dotyczą one wnioskowanego oraz dokonanego zakresu zmiany decyzji, a tym samym decyzji skarżonej. Poruszone zarzuty dotyczą postępowania zakończonego wydaniem przez RDOŚ w Rzeszowie decyzji z dnia 10 czerwca 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.23.2019.NH.52, o środowiskowych uwarunkowaniach dla omawianego przedsięwzięcia. Tym samym, nie można uznać wymienionych zarzutów za zasadne i rozpatrywać ich w kontekście decyzji zmieniającej z dnia 23 października 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.17. Na potrzeby skarżonej decyzji zmieniającej, organ I instancji z decyzji z dnia 10 czerwca 2020 r. wyeliminował jedynie zapisy dotyczące ekranu akustycznego nr E3, pozostałe ustalenia i warunki decyzji środowiskowej pozostały niezmiennie. Tym samym, w niniejszym rozstrzygnięciu nie sposób odnosić się do zarzutów stawianych decyzji innej niż będącej przedmiotem postępowania odwoławczego.

Ad. 1.

Za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia przez organ I instancji art. 7 Kpa. Zdaniem strony naruszenie powyższego przepisu wynika z niepodjęcia wszelkich niezbędnych działań koniecznych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli - zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej.

Mając na uwadze zarzut dotyczący naruszenia przez RDOŚ w Rzeszowie art. 7 Kpa należy zauważyć, że skarżący w odwołaniu z dnia 13 listopada 2020 r. nie sprecyzowali, jakie niezbędne działania nie zostały podjęte przez organ ani w jakim zakresie materiał dowodowy nie został przez

organ zebrany oraz rozpatrzony. Lakoniczne i ogólne sformułowania zawarte w odwołaniu nie znajdują oparcia w stanie faktycznym sprawy.

Stosownie do treści art. 7 Kpa organy administracji publicznej w toku postępowania podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Realizację tej zasady zapewniają przede wszystkim przepisy regulujące postępowanie dowodowe.

Zgodnie z orzecznictwem sądowno-administracyjnym naruszenie art. 7 Kpa następuje wówczas, gdy organ nie podejmie działań w celu wyczerpującego zebrania materiału dowodowego, istotnego dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy i wyda rozstrzygnięcie pomimo niekompletnego materiału dowodowego. Przy czym dla przyjęcia istnienia tej wadliwości niezbędne jest wskazanie pominiętych czynności, a także nieprzeprowadzonych dowodów. W przeciwnym wypadku nie jest możliwe uznanie, że naruszenie wskazanych reguł proceduralnych mogło mieć wpływ na wynik sprawy. O istotnym wpływie naruszenia przepisu na wynik sprawy mowa jest wówczas, gdy zachodzi duże prawdopodobieństwo, że w przypadku, gdyby nie doszło do jego naruszenia, zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie różniłoby się od rozstrzygnięcia, które zostało wydane. Strona skarżąca powinna zatem wyszczególnić konkretne braki w postępowaniu dowodowym, które - pomimo pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego - nie pozwoliły organom na uzyskanie pełnego obrazu stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 2019 r. sygn. akt: I OSK 1743/17).

Po analizie przebiegu postępowania przeprowadzonego przez RDOŚ w Rzeszowie w sprawie zmiany decyzji dotyczącej środowiskach uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, organ odwoławczy nie dopatrył się naruszeń w zakresie, wskazanego przez skarżących, przepisu prawa procesowego.

Przedłożona przez pełnomocnika inwestora karta informacyjna przedsięwzięcia zawiera wszystkie elementy określone w art. 62a ustawy ooś, potrzebne do zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w określonym we wniosku o zmianę decyzji zakresie i umożliwia pełną ocenę wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego. Podkreślenia wymaga, że w trakcie postępowania zakończonego wydaniem skarżonej decyzji zmieniającej, RDOŚ w Rzeszowie, mając na uwadze dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, wykorzystał także dane stanowiące podstawę do wydania zmienianej decyzji środowiskowej, które zostały zaktualizowane w karcie informacyjnej przedsięwzięcia wykonanej na potrzeby dokonania zmiany ww. decyzji. Uznając zakres przedłożonej dokumentacji za wystarczający do rozpatrzenia sprawy, organ pierwszej instancji decyzją z dnia 23 października 2020 r., zmienił decyzję własną z dnia 10 czerwca 2020 r.

Z uwagi na powyższą argumentację, zarzut naruszenia art. 7 Kpa we wskazanym zakresie należy uznać za bezzasadny.

Ad. 2 i 12.

Odpowiadając na zarzut dotyczący naruszenia przez organ I instancji art. 37 ustawy ooś, stanowiącego, że *organ prowadzący postępowanie rozpatruje uwagi i wnioski oraz w uzasadnieniu decyzji, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, podaje informacje o udziale społeczeństwa w postępowaniu oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa*, stwierdzić należy, że jest on niezasadny. Na wstępie podkreślenia wymaga, że w związku z brakiem potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia, stwierdzonego podczas postępowania zmierzającego do wydania przez RDOŚ w Rzeszowie decyzji z dnia 10 czerwca 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.23.2019.NH.52, jak i analogicznie podczas postępowania zmierzającego do wydania zaskarżonej decyzji zmieniającej z dnia 23 października 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.17, nie zaistniała konieczność zapewnienia udziału społeczeństwa, o którym mówi art. 79 ust. 1 ww. ustawy.

Jednocześnie, zgodnie z art. 10 Kpa, przed wydaniem skarżonej decyzji poprzez obwieszczenia stronom zapewniono możliwość zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów. W związku z wydawanymi obwieszczeniami, żadna ze stron postępowania nie wyraziła chęci zapoznania się ze zgromadzoną dokumentacją, jak również nie zostały wniesione żadne uwagi do postępowania. Powyższe zawarte zostało w uzasadnieniu decyzji organu I instancji.

Skarżący podnoszą także, że w niniejszej sprawie naruszony został art. 37 ustawy ooś, poprzez brak odniesienia się przez organ I instancji do zaistniałej sytuacji ogłoszenia stanu pandemii w kraju. Ponadto, we wniesionym odwołaniu stwierdzono, że w związku z ogłoszeniem w dniu 20 marca 2020 r. stanu pandemii w całym kraju, skarżący nie mieli możliwości zapoznania się z dokumentacją co do zebranych dowodów, planów i projektów przedmiotowej inwestycji. Stwierdzono, że urzędy nie przyjmowały stron oraz kontakt był ograniczony z powodu panującej pandemii. Nadmieniono, iż na omawianym terenie mieszkają ludzie starsi, którzy nie korzystają z komputerów, Internetu i uznają jedynie korespondencję w formie papierowej lub wizytę w urzędzie w celu załatwienia sprawy.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego utrudnień spowodowanych ogłoszeniem stanu pandemii w kraju i z tego powodu pozbawienia skarżących możliwości zapoznania się z dokumentacją omawianej sprawy, należy wyjaśnić, co następuje.

Ze względu na specyfikę postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach, charakteryzujących się dużą liczbą stron postępowania, ustawodawca w art. 74 ust. 3 pkt 1 ustawy ooś zawarł regulację dopuszczającą stosowanie art. 49 Kpa, stanowiącego, iż *zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej*. Uprawnienie to jest jednakże warunkowane liczbą stron postępowania przekraczającą 10. Zgodnie z brzmieniem art. 74 ust. 3 pkt 1 ustawy ooś przepis art. 49 Kpa stosuje się, jeżeli liczba stron postępowania przekracza 10. Konstrukcja art. 49 Kpa wskazuje, że zawiadomienie dokonywane jest przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania. Podczas postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji zmieniającej, organ I instancji o dokonywanych czynnościach zawiadamiał strony zgodnie z wyżej przywołanymi przepisami.

Każde z obwieszczeń wydawanych przez RDOŚ w Rzeszowie w toku prowadzonego postępowania (wymienionych dokładnie w Ad. 3, 4 i 5 niniejszego rozstrzygnięcia) publikowane było zarówno w Biuletynie Informacji Publicznej, jak i wywieszane na tablicach ogłoszeń w siedzibie RDOŚ w Rzeszowie, Urzędzie Gminy Trzebownisko oraz Urzędzie Miasta Rzeszowa. Stwierdzić należy, iż zawiadomienia stron dokonywane były skutecznie oraz zgodnie z prawem. W treści ww. obwieszczeń zawarto informacje o możliwości zapoznania się z aktami sprawy w siedzibie RDOŚ w Rzeszowie, po uprzednim kontakcie telefonicznym, za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej lub poczty tradycyjnej.

Odpowiadając na omawiany zarzut, należy wyjaśnić, że na mocy § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. *w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego* (Dz. U. z 2020 r. poz. 433, ze zm.) od dnia 14 marca 2020 r. został ogłoszony stan zagrożenia epidemicznego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Stan ten został odwołany z dniem 20 marca 2020 r. rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. *w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego* (Dz. U. z 2020 r. poz. 490). Jednocześnie w dniu 20 marca 2020 r. rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20.03.2020 r. *w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii* ogłoszony został stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 491, ze zm.).

Na mocy art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. *o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2020 r. poz. 568, ze zm.) wprowadzono art. 15zżs, zgodnie z którym bieg terminów procesowych w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczynał się a rozpoczęty ulegał zawieszeniu w okresie stanu zagrożenia

epidemicznego lub stanu epidemii. Z tego względu bieg terminów wynikających z Kpa uległ zawieszeniu w dniu 14 marca 2020 r.

Ponownie termin ten zaczął biec z dniem 24 maja 2020 r. bowiem zgodnie z art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. *o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań ostonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2* (Dz. U. 2020 r. poz. 875, ze zm.) art. 15zzr i art. 15zsz ustawy z dnia 31 marca 2020 r. zostały uchylone, a w myśl art. 68 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. terminy w postępowaniach, o których mowa w art. 15zsz ustawy z dnia 31 marca 2020 r., których bieg uległ zawieszeniu na podstawie art. 15zsz tej ustawy, zaczęły biec dalej po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 14 maja 2020 r.

Jednakże, podkreślenia wymaga, że postępowanie w sprawie zmiany decyzji z dnia 10 czerwca 2020 r. wszczęte zostało 13 sierpnia 2020 r., a zakończone wydaniem skarżonej decyzji zmienianej, dnia 23 października 2020 r. W czasie prowadzenia przez RDOŚ w Rzeszowie omawianego postępowania, nie obowiązywały już przywołane wyżej przepisy dotyczące zawieszenia biegów terminów postępowań.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że obowiązywanie stanu pandemii w kraju nie miało negatywnego wpływu na kontakt z organem I instancji, prowadzącym omawiane postępowanie. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Rzeszowie przyjmowała zainteresowane osoby w celu umożliwienia wglądu do akt, po uprzednim kontakcie telefonicznym bądź pisemnym, o czym informowano społeczeństwo w każdym z wydanych obwieszczeń, a także na stronie internetowej organu. Co za tym idzie – Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Rzeszowie gotowa była przyjąć strony zainteresowane omawianym postępowaniem. Jednakże w toku prowadzonego postępowania żadna ze stron nie wyraziła chęci zapoznania się z zebrany materiał dowodowy.

Ze względu na powyższą argumentację, w ocenie organu II instancji, zarzuty naruszenia art. 37 ustawy o oś oraz negatywnego wpływu stanu pandemii na możliwość zapoznania się z dokumentacją sprawy należy uznać za bezzasadne. Pomimo wydawanych obwieszczeń o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w przedmiotowym postępowaniu żadna ze stron postępowania lub zainteresowana sprawą nie wyraziła chęci zapoznania się ze zgromadzoną dokumentacją, jak również nie zostały wniesione żadne uwagi i wnioski.

Ad. 3, 4 i 5.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia art. 8 Kpa, art. 9 Kpa oraz art. 10 § 1 Kpa, poprzez brak przeprowadzenia postępowania przez organ w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, brak należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które miały wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków

będących przedmiotem postępowania administracyjnego, a także poprzez niezapewnienie stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania, nie można uznać ich za uzasadnione.

W odpowiedzi na zarzut dotyczący naruszenia art. 10 Kpa, dotyczący niezapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania przez organ prowadzący postępowanie, należy wyjaśnić, że organ odwoławczy nie podziela stanowiska skarżących. W myśl art. 10 § 1 Kpa, *organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.*

Zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy o oś, *jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.* Natomiast zgodnie z art. 49 Kpa, *jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej; dzień, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej wskazuje się w treści tego obwieszczenia, ogłoszenia lub w Biuletynie Informacji Publicznej. Zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej.*

Mając powyższe na uwadze, GDOŚ zbadał poprawność zawiadamiania przez RDOŚ w Rzeszowie stron o wszystkich czynnościach administracyjnych w sprawie oraz o wydaniu kwestionowanej decyzji przy zastosowaniu art. 49 Kpa. Jak wynika z akt sprawy, liczba stron postępowania przekracza 10. W związku z powyższym RDOŚ w Rzeszowie prawidłowo, na podstawie art. 49 Kpa, informował strony postępowania o podejmowanych w sprawie czynnościach administracyjnych.

Organ I instancji o wszelkich podejmowanych czynnościach informował strony w formie obwieszczeń, które były wywieszane na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Trzebownisko, Urzędu Miasta Rzeszowa oraz RDOŚ w Rzeszowie, a także umieszczane na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej każdego z ww. urzędów.

Obwieszczeniem z dnia 24 sierpnia 2020 r., znak: WOOS.420.18.3.2020.NH.2, organ I instancji poinformował strony postępowania o wszczęciu przedmiotowego postępowania oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzoną dokumentacją sprawy. Obwieszczenie wywieszone było na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miasta Rzeszowa (od dnia 26 sierpnia 2020 r. do dnia 10 września 2020 r.) oraz RDOŚ w Rzeszowie (od dnia 24 sierpnia 2020 r. do dnia 10 września 2020 r.), a także na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy

Trzebownisko (od dnia 26 sierpnia 2020 r. do dnia 10 września 2020 r.)

RDOŚ w Rzeszowie obwieszczeniem z dnia 2 września 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.6, poinformował strony postępowania o wystąpieniu do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Rzeszowie oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Krośnie w sprawie wydania opinii dotyczących konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Obwieszczenie wywieszono na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej: Urzędu Gminy Trzebownisko (od dnia 4 września 2020 r. do dnia 21 września 2020 r.), Urzędu Miasta Rzeszowa (od dnia 7 września 2020 r. do dnia 22 września 2020 r.) oraz RDOŚ w Rzeszowie (od dnia 2 września 2020 r. do dnia 22 września 2020 r.).

Obwieszczeniem z dnia 24 września 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.11, poinformowano strony postępowania o wydaniu przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Rzeszowie oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Krośnie opinii o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, a także o zgromadzeniu, w toku postępowania administracyjnego, materiału dowodowego niezbędnego do wydania decyzji oraz możliwości zapoznania się z ww. dokumentacją. Obwieszczenie wywieszono na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej: Urzędu Gminy Trzebownisko (od dnia 28 września 2020 r. do dnia 13 października 2020 r.), Urzędu Miasta Rzeszowa (od dnia 28 września 2020 r. do dnia 15 października 2020 r.) oraz RDOŚ w Rzeszowie (od dnia 24 września 2020 r. do dnia 13 października 2020 r.).

Obwieszczeniem z dnia 23 października 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.18, RDOŚ w Rzeszowie zawiadomił strony postępowania o wydaniu decyzji zmieniającej (a obwieszczeniem z tego samego dnia, znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.19, organ podał informację do publicznej wiadomości) oraz o możliwości zapoznania się z jej treścią i pozostałymi aktami sprawy. Obwieszczenia wywieszono na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej: Urzędu Gminy Trzebownisko (od dnia 29 października 2020 r. do dnia 13 listopada 2020 r., a obwieszczenie znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.19 do dnia 1 grudnia 2020 r.), Urzędu Miasta Rzeszowa (od dnia 31 października 2020 r. do dnia 16 listopada 2020 r.) oraz RDOŚ w Rzeszowie (od dnia 26 października 2020 r. do dnia 14 listopada 2020 r., a obwieszczenie znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.19 do dnia 30 listopada 2020 r.).

Weryfikacja terminów wywieszenia wyżej przywołanych obwieszczeń wskazuje na prawidłowe zawiadamianie stron postępowania o podejmowanych przez ww. organ czynnościach. GDOŚ nie stwierdził, by były one upublicznione przez okres krótszy niż 14 dni.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że stronom postępowania został zapewniony czynny udział w każdym stadium postępowania w sprawie wydania zaskarżonej decyzji zmieniającej decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla omawianego przedsięwzięcia, poprzez zastosowanie trybu doręczeń, o którym mowa w art. 49 Kpa. Wymaga przy tym podkreślenia, że obowiązek organów administracji publicznej do stania na straży interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, nałożony art. 7 Kpa, nie odbiera stronom prawa aktywnego uczestnictwa w postępowaniu na zasadach wyrażonych w Kpa. Powyższą argumentację potwierdza ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych w tym zakresie, m.in. orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 stycznia 2009 r., sygn. akt: II OSK 51/08, w świetle którego *w sytuacji, gdy przepisy prawa przewidują dokonanie powiadomienia o postępowaniu w drodze obwieszczenia, to do podmiotów zainteresowanych tym postępowaniem, a nie do organu administracji publicznej, należy podjęcie czynności zapewniających ich czynne uczestniczenie w postępowaniu.* Jak wynika z materiału dowodowego sprawy na etapie prowadzonego przez organ I instancji postępowania pomimo skutecznego informowania stron o podejmowanych przez organy działaniach, wnioskodawca takich czynności nie podjął.

Mając na uwadze wyżej przedstawioną argumentację, w opinii GDOŚ, należy uznać, że strony miały zapewnioną możliwość uczestnictwa w procedurze wydawania zaskarżonej decyzji oraz zapoznania się z aktami sprawy. Tym samym, zarzut dotyczący naruszenia art. 10 § 1 Kpa należy uznać za bezzasadny. Podkreślić należy, że żadna ze stron postępowania nie wyraziła chęci zapoznania się ze zgromadzoną dokumentacją, jak również nie zostały wniesione żadne uwagi do postępowania. Reasumując, sposób informowania stron postępowania, o podejmowanych przez organ I instancji czynnościach, poprzez obwieszczenie nie mógł stanowić przeszkody do uzyskania informacji o toczącym się postępowaniu.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 8 Kpa należy wskazać, że skarżący nie przedstawili okoliczności, które ich zdaniem świadczą o naruszeniu zasady pogłębiania zaufania obywateli. Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Zasada pogłębiania zaufania obywateli do władzy publicznej określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do władzy publicznej, nawet wtedy gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Brak

zaufania obywateli do władzy publicznej jest z reguły skutkiem naruszenia prawa przez organy państwowe, zwłaszcza zaś niektórych wartości w nim wyrażonych, takich jak równość i sprawiedliwość (Jaśkowska Małgorzata, Wilbrandt-Gotowicz Martyna, Wróbel Andrzej, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz LEX, wyd. VIII).

Mając na uwadze przedstawioną powyżej argumentację należy wskazać, że zarzut dotyczący naruszenia art. 8 Kpa należy uznać za bezzasadny, ponieważ kwestionowane rozstrzygnięcie zawiera wszystkie elementy składowe, o których mowa w art. 107 Kpa, a strony postępowania oraz społeczeństwo zostały prawidłowo informowane o wszystkich podejmowanych przez organ I instancji czynnościach.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 9 Kpa należy na wstępie zauważyć, że skarżący nie sprecyzowali o jakich okolicznościach faktycznych i prawnych, mogących mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków, nie zostali poinformowani.

Zgodnie z wyżej przywołanym przepisem organy administracji mają obowiązek należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania. Organy powinny czuwać nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznamośności prawa, oraz w tym celu udzielać im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Podkreśla się, że obowiązek ten obciąża organ z urzędu oraz że bierność organu w tym zakresie stanowi naruszenie prawa, bez względu na to w jakiej fazie postępowania miała miejsce. Obowiązek organu wynikający z dyspozycji art. 9 Kpa należy rozumieć jako bezwzględny zakaz wykorzystywania przez organy administracji nieznamośności prawa przez obywateli lub przerzucanie skutków nieznamośności prawa przez urzędników na obywateli. W postępowaniu administracyjnym nie obowiązuje zasada *ignorantia iuris nocet* (nieznamość prawa szkodzi) i obowiązkiem organu, wynikającym przede wszystkim z art. 9 Kpa, jest informowanie strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie praw strony, w tym także wskazanie stronie właściwego trybu uzyskania informacji. Powinność ta wynika także z wyrażonej zasady budzenia zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2019 r., sygn. akt: III AUa 1/19).

Mając powyższe na uwadze zarzut dotyczący naruszenia art. 9 Kpa należy uznać za bezzasadny, ponieważ organ I instancji prawidłowo wskazał przepisy stanowiące podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj.: art. 155 Kpa, art. 59 ust. 1 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt. 1 lit. p i art. 87 ustawy ooś, a także art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o *zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2019 r., poz. 1712). Ponadto, RDOŚ w Rzeszowie

w zaskarżonej decyzji pouczył strony postępowania o przysługującym im prawie do złożenia odwołania do GDOŚ. Przeprowadzona analiza materiału dowodowego nie wykazała również uchybień w zakresie informowania stron postępowania o przysługujących im prawach, tj. możliwości składania uwag i wniosków.

W zakresie wątpliwości skarżących dotyczących emisji hałasu oraz zanieczyszczeń pochodzących ze spalania paliw w pojazdach silnikowych, poruszających się po przedmiotowej drodze, wyjaśnić należy, co następuje. Zawarte w karcie informacyjnej przedsięwzięcia obliczenia rozkładu stężeń 1 - godzinnych oraz stężeń średniorocznych, po dokonaniu zmiany w zakresie likwidowanego urządzenia ochrony środowiska, wykazały dotrzymanie dopuszczalnych norm stężeń zanieczyszczeń poza terenem projektowanej drogi. Dotrzymane będą również dopuszczalne normy opadu pyłu poza pasem drogowym.

Planowane przedsięwzięcie, na podstawie danych uzyskanych z Urzędu Miasta Rzeszowa, przebiegać będzie przez tereny chronione pod względem akustycznym, wymienione w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. *w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku* (Dz. U. z 2014 r., poz. 112), tj. tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, dla których wartości dopuszczalne dla źródeł hałasu w postaci dróg lub linii kolejowych wynoszą dla pory dziennej 61 dB oraz pory nocnej 56 dB. Zgodnie z obliczeniami akustycznymi zawartymi w karcie informacyjnej przedsięwzięcia przedłożonej na potrzeby dokonania zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę prognozowane natężenie ruchu pojazdów na przedmiotowym odcinku drogi (prognoza krótko- i długoterminowa), wartości dopuszczalnych poziomów hałasu na najbliższych terenach chronionych pod względem akustycznym zostaną przekroczone. Z tego względu, w celu dotrzymania norm akustycznych, wzdłuż ulicy Warszawskiej zostały zaprojektowane środki ograniczające oddziaływania akustyczne, tj. ekrany akustyczne oraz nawierzchnia o lepszych niż standardowe właściwościach hałasowych - z asfaltu porowatego dwuwarstwowego lub inna, umożliwiająca redukcję emisji hałasu rzędu ok. 5,5 dB, która zostanie zastosowana na całej długości przebudowywanego układu drogowego. Przedmiot wnioskowanej przez inwestora zmiany decyzji, czyli likwidacja ekranu akustycznego oznaczonego nr E3 na odcinku od km ok. 0+380 do ok. 0+416 ulicy Warszawskiej, nie spowoduje zmiany w przekroczeniu dopuszczalnych poziomów hałasu, ustalonych dla terenów znajdujących się w obszarze oddziaływania planowanej inwestycji. Zgodnie z analizami akustycznymi przedstawionymi w karcie informacyjnej przedsięwzięcia, zaproponowane rozwiązania akustyczne zapewnią dotrzymanie wartości dopuszczalnych poziomów hałasu na najbliższych terenach chronionych pod względem akustycznym w rejonie analizowanego układu drogowego.

Ze względu na możliwe niedokładności i błędy analiz dla ustalenia wielkości emisji i

rozprzestrzeniania się hałasu, w zmienianej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ w Rzeszowie nałożył na inwestora obowiązek przeprowadzenia analizy porealizacyjnej. Jednocześnie zobowiązano inwestora do zachowania rezerwy terenowej pod miejsca usytuowania ewentualnych dodatkowych ekranów akustycznych, których budowa uzależniona będzie od otrzymanych wyników kontrolnych pomiarów hałasu w środowisku. Na podstawie wyników tych pomiarów zostanie przeprowadzona weryfikacja przyjętych rozwiązań chroniących klimat akustyczny i założeń na rzecz ochrony środowiska i ludzi, a w szczególności dotrzymania wartości dopuszczalnych poziomu hałasu w porze dziennej i nocnej na terenach chronionych pod względem akustycznym. W przypadku niedotrzymania standardów jakości środowiska, konieczne będzie zastosowanie odpowiednich rozwiązań technicznych bądź technologicznych, chroniących przed ponadnormatywnymi oddziaływaniami hałasu. Organ I instancji zobowiązał inwestora do przeprowadzenia ww. analizy w terminie 12 miesięcy od oddania przedmiotowej drogi do użytkowania. Ponadto, dla przedmiotowego przedsięwzięcia zarządca drogi zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 16 czerwca 2011 roku *w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów poziomów substancji lub energii w środowisku przez zarządzającego drogą, linią kolejową, linią tramwajową, lotniskiem lub portem* (Dz. U. z 2011 r., Nr 140 poz. 824), zobowiązany będzie do przeprowadzenia pomiarów hałasu co 5 lat w związku z eksploatacją dróg publicznych o średniorocznym natężeniu ruchu powyżej 3 mln pojazdów, lub o procentowym udziale pojazdów ciężkich w potoku ruchu powyżej 20%, w przypadku średniego dobowego ruchu przekraczającego 5 tys. pojazdów. W przypadku stwierdzonego przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu, organy ochrony środowiska podejmą stosowne działania, mające na celu likwidację przekroczenia.

Po przeanalizowaniu całości materiału dowodowego sprawy, GDOŚ nie znalazł podstaw do uchylecia decyzji RDOŚ w Rzeszowie z dnia 23 października 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.3.2020.NH.17, zmieniającej ostateczną decyzję RDOŚ w Rzeszowie z dnia 10 czerwca 2020 r., znak: WOOŚ.420.18.23.2019.NH.52, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *opracowaniu kompleksowej dokumentacji projektowej na rozbudowę drogi powiatowej na przedłużeniu ul. Warszawskiej wraz z przebudową sieci kolidujących oraz uzyskaniem wszelkich niezbędnych decyzji administracyjnych (w tym decyzji ZRID) w ramach zadania pn.: „Rozbudowa drogi powiatowej na przedłużeniu ul. Warszawskiej”*.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Strona może wnieść skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej *ustawa ppsa*. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji.

Wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 ustawy ppsa, obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 ustawy ppsa, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Stronie, zgodnie z art. 243 ustawy ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępca Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska
Marek Kass

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED] – pełnomocnik inwestora: Prezydenta Miasta Rzeszowa, ul. Marcina Filipa 56/12, 35-323 Rzeszów.
4. Pozostałe strony postępowania – zgodnie z art. 49 Kpa.
5. Aa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie, al. Józefa Piłsudskiego 38, 35-001 Rzeszów.
2. Prezydent Miasta Rzeszowa, ul. Rynek 1, 35-064 Rzeszów.
3. Wójt Gminy Trzebownisko, Trzebownisko 976, 36-001 Trzebownisko.